

UNA PASSEJADA SURREALISTA

Els vianants ens vàrem convertir en participants accidentals d'una manifestació independentista i antimonàrquica

El dissabte a la tarda vaig anar a passejar per Girona, sense tenir consciència de l'aventura onírica que em tocava viure. Enfilava rambles amunt enmig dels protagonistes típics del centre de la ciutat: gent de compres, turistes de *Ryanair*, un grup de noies cridaneres en un comiat de soltera...fins aquí tot entrava dins de la normalitat de la rutina de la capital. En arribar al pont de Pedra, però, la realitat va començar a confondre's amb el deliri. Desenes de mossos d'esquadra, furgons antiavalots, cotxes de policia, ambulàncies, bombers i periodistes configuraven aquest nou escenari que trancava radicalment amb la rutina d'un cap de setmana qualssevol. A la plaça del Vi, més dispositius policials sota les Voltes i mossos uniformats amb armelles antibales. Els vianants estàvem completament descol.locats davant d'un desplegament d'aquelles característiques. Predominaven la sorpresa, la incredulitat i la indignació. El motiu de la massiva presència policial era una manifestació antimonàrquica, causada per la investigació que la fiscalia de l'Audiència Nacional va ordenar per la crema d'una fotografia dels reis. El grup de joves convocants, la majoria adolescents, no eren més de trenta. Els *radicals* es trobaven enmig del pont de Pedra, amb cara d'astorament, envoltats d'un núvol de periodistes. Resultava evident que no suposaven cap mena de perill per a la seguretat ciutadana. La gent que passejava pel centre es va quedar enganxada a l'espectacle de càmeres, flaixos i uniformes. Centenars de persones es van convertir en participants accidentals d'una manifestació que, de no ser per la desproporció policial, probablement hauria passat desaparcebuda. No sense dificultats, es va accedir a la plaça del Vi. Allí va passar el que era previsible: unes quantes consignes independentistes i antimonàrquiques, el cant dels Segadors i tothom cap a casa. Però ens vàrem quedar amb l'ai al cor. La majoria ens preguntàvem si aquell episodi depriment no era més propi d'altres èpoques i no d'una democràcia, en ple segle XXI. La cara dels mossos era un autèntic poema. Tot el dispositiu policial va ser un gran despropòsit. En aquells moments, la seva presència devia fer molta més falta a centenars de punts de Catalunya i no pas en un lloc on s'estava exercint el dret democràtic a la llibertat d'expressió. Alguns dies després, encara em pregunto si tot plegat ha estat un somni o bé una pessigada més de l'ambigua democràcia en què vivim.

Clara Esquena i Freixas